

Počet zmínek: 1
Tištěná média: 1

Seskupeno dle: Typu média

Seřazeno dle: Datum vydání - od nejnovějších

Tištěná média 1

Ondřej Tkačík: Na základě zkušeností, paměti a vizuální reality utváří v obrazech novou realitu

[zobrazit sken](#)

Tištěná média, Datum publikace: 12.03.2026 0:00, Datum importu: 13.03.2026 15:34, Zdroj: Kopřivnické noviny, Autor: David Macháček, Rubrika: Kultura, Strana: 4, Periodicita: Týdně, Vydavatel: Kopřivnické noviny, Země: CZ, Tištěný náklad: 2 000, Plocha: 55918 mm²

Kopřivnice - Už jen do konce týdne budou v podkroví Muzea Fojtství viset obrazy malíře Ondřeje Tkačíka. Původem ostravský výtvarník zkoumá vztah obrazu, paměti, prostoru a osobní zkušenosti. V rozhovoru, který má být zároveň pozvánkou k návštěvě výstavy na poslední chvíli, mluví o tom, jak chápe samotný pojem „matrice“, které daly jeho kopřivnické výstavě název, i o tom, jakou roli hraje intuice a proč je pro něj malba především procesem.

* Výstava na Fojtství nese název Matrice. Co pro vás to slovo znamená v kontextu malby - je to spíš struktura, zdroj obrazu, nebo způsob uvažování?

Slovo matrice má pro mě v kontextu výstavy v Muzeu Fojtství několik významů. Obrazy, které maluji, jsou otiskem toho, co se ve vědomé i nevědomé rovině otisklo do mě. Matrice jsem tedy já. Obrazové cykly, které vytvářím, se většinou prolínají, vznikají zároveň nebo na sebe navazují. Otiskují se tedy do sebe, jsou si navzájem tiskovou maticí. V muzeu jsou ve vitrínách vystavené nejrůznější výlisky, krabičky a plastové obaly, které jsou mi inspirací pro obrazový cyklus Doba plastová - to jsou tedy také matrice. Krajina, ve které žijeme, se do nás také otiskuje. Tělo je krajina, do které se otiskuje krajina, ve které žije. Je velký rozdíl, žijeme-li v jeskyni, v poušti, v paneláku nebo na louce u řeky. Struktura, zdroj a způsob uvažování se do sebe navzájem otiskují.

* V anotacích k výstavě se mluví o obrazu jako o systému, v němž se vrství zkušenost, paměť i vizuální realita. Jak tenhle princip funguje při samotném malování?

Myšlenky, podněty a postřehy se ve mně hromadí tak dlouho, než se rozhodnu je vypustit na plátno. Z chaosu se rodí tvar. Stejně jako se člověk rodí do společenského systému, tak se i obraz rodí do systému (kultura, doba, cyklus) a také se sám stává systémem. Má-li obraz vzniknout procesem tvorby, musím v určitou chvíli přestat plátnu nutit svou představu, začnu mu naslouchat a nechám se vést. Na základě mé zkušenosti, paměti mé i předešlých generací, na základě vizuální reality, ve které žiji, vzniká v obraze realita nová.

* Jak důležitý je pro vás výběr děl při instalaci - snažil jste se spíš ukázat průřez tvorbou, nebo vytvořit jeden silný celek?

I když jsem v instalaci použil také pár obrazů staršího data, na retrospektivu mám snad ještě čas. Nejdůležitější je, aby výstava držela pohromadě myšlenkově, výtvarně i rytmicky. Vznik obrazu je proces s předem danou koncepcí, ale nejistým výsledkem. To samé platí o instalaci výstavy. Je potřeba vnímat prostor a to, jak v něm obrazy fungují a komunikují navzájem. Přenos obrazů z prostředí ateliéru, kde vznikají v určité posloupnosti, která mi ne vždy umožní vidět jejich vzájemné souvislosti, je jeden z důvodů, proč jsou výstavy důležité a přínosné. Odstup přináší nové kontexty i nové rozcestníky.

* Tvrdíte, že malba není jen o výsledku, ale jde především o proces. Co je v tom procesu moment, kdy poznáte, že obraz „funguje“?

Často to poznám až zpětně. Kdysi jsem obrazy často přemaloval a ničil dříve, než se mohly zařadit do širšího kontextu. Proto mi toho například moc nezbylo z dob studií na AVU. Dnes, i když s obrazem momentálně nesouzním,

dám mu klidně rok, dva, aby se „zabydlel“. Pokud to i pak stále není ono, znovu do něj vstoupím. Bývá to osvobozující moment, kdy vím, že už nemohu nic pokazit Díky tomu to pak nakonec většinou dopadne dobře.

* Jak moc při práci plánujete a rozmyšlíte námět a kompozici dopředu a jak velkou roli hraje intuice?

Bez plánování to nejde. I z technických důvodů. Maluji akrylovými barvami, které relativně rychle zasychají a neumožňují zpětnou korekci. Pouze překrývání, které nebývá vždy esteticky přitažlivé. Ale moc neskiduju, předem necizeluj i představu výsledku. Mám rád, když mě obraz překvapí, když je nakonec jiný, než jsem si původně představoval. Mám rád, když je obraz chytřejší než já. Intuice založená na zkušenosti hraje zásadní roli.

* Na výstavě se objevuje i téma estetiky běžných materiálů. Přitahuje vás spíš „vysoké“ umění, nebo vizuální podněty všedního dne?

Líbí se mi právě práce s přesunem mezi „vysokým“ a „nízkým“, jejich střídání i záměna. Když s tím člověk pracuje záměrně, umožňuje to vyjevit paradoxy a absurditu, stejně jako to například dokáže dobrý vtip.

* V jednom starším rozhovoru jsem našel zmínku o tom, že vaše cesta k malbě vedla mimo jiné přes divadlo. Co vám tato zkušenost dala?

Já sám jsem nikdy divadlo nehrál, ale vždy na mě mělo silný, až magický vliv. Od malička jsem poslouchal gramofonové desky V+W a W+H, Divadlo Semafor, Cimrmany. Ke konci střední školy a začátkem studií na OSU jsem téměř fanaticky vymetal ostravská divadla. Při studiích na AVU jsme mohli zdarma chodit do **Národního divadla**, což bych si jinak nemohl dovolit, a bylo skvělé. Jedny z prvních výstav jsem měl v divadelním klubu v Divadle Jiřího Myrona, později jsem vystavoval v Divadle Antonína Dvořáka, které spolu tvoří **Národní divadlo moravskoslezské**. Má příští výstava bude v Beskydském divadle v Novém Jičíně. Můj vztah ke Kopřivnici je také propojen s přáteli, se kterými jsem sdílel lásku k divadlu. Jezdil jsem na Kopřivu. Výtvarné umění mi ze začátku připadalo podobně magické, ale s tím, jak jsem pronikal do řemesla, kouzlo se začalo vytrácet, i když naštěstí úplně nezmizelo. Jsem rád, že nerozumím divadelnímu řemeslu a můžu si užívat jeho magii. S hudbou to mám naštěstí stejně.

* Vedle vlastní tvorby se věnujete i pedagogice. Ovlivňuje výuka vaše uvažování o malbě? Učí vás kontakt se studenty něco nového o vlastní tvorbě?

Učí mě nezamrznout a neodpojit se od reálného světa. Mám dojem, že věkový rozdíl mezi mnou a studenty roste exponenciálně, nejen rok po roce. Jsem ale vděčný za kontakt s nimi. Nemusím se zmítat v obavách z toho, „co nám to proboha vyrůstá za mládež“, která je horší, než jsme byli my. Není! Jsou fajn. A jelikož učím i na tzv. univerzitě třetího věku na ostravské OSU, vidím, že nejde o věk, ale o nastavení osobnosti. Mí starší studenti jsou neméně mladí a neméně fajn. To mě učí nezamrznout při malbě.

* Sledujete, jak na vaše obrazy reaguje publikum, nebo se snažíte to příliš neřešit?

Máme s přáteli spolek Galerie Červený kostel, který kromě výstav v evangelickém kostele pořádá každoročně jednodenní festival Otevřené ateliéry Hlučín. Říkáme tomu „neformální setkání s uměním rozmanitých forem“. Vždy první sobotu v červnu navštíví můj ateliér desítky lidí a já si s nimi mnoho hodin povídám o tom, co vidí a co je na mé tvorbě zajímavé. Je to skvělá zpětná vazba, kterou každému umělci doporučuji. Malba je osamělý „sport“ a je velmi přínosné slyšet bezprostřední reakce diváků na to, co si myslím, že dělám.

* Když se ohlédnete za výstavou Matrice - co byste si přál, aby si z ní návštěvníci odnesli?

Asi nepřekvapí, že bych si přál, aby se do nich co nejvíce otiskla.

Autor fotografie: FOTO: DAVID MACHÁČEK

Popis fotografie: Obrazy malíře Ondřeje Tkačička budou v Muzeu na Fojtství k vidění už jen do konce tohoto týdne.

Ondřej Tkačík: Na základě zkušenosti, paměti a vizuální reality utváří v obrazech novou realitu

Kopřivnice – Už jen do konce týdne budou v podkrovní Muzea Fojtství viset obrazy malíře Ondřeje Tkačíka. Původem ostravský výtvarník zkoumá vztah obrazu, paměti, prostoru a osobní zkušenosti. V rozhovoru, který má být zároveň pozvánkou k návštěvě výstavy na poslední chvíli, mluví o tom, jak chápe samotný pojem „matrice“, které daly jeho kopřivnické výstavě název, i o tom, jakou roli hraje intuice a proč je pro něj malba především procesem.

Výstava na Fojtství nese název Matrice. Co pro vás to slovo znamená v kontextu malby – je to spíš struktura, zdroj obrazu, nebo způsob uvažování?

Slovo matrice má pro mě v kontextu výstavy v Muzeu Fojtství několik významů. Obrazy, které maluji, jsou otiskem toho, co se ve vědomé i nevědomé rovině otisklo do mě. Matrice jsem tedy já. Obrazové cykly, které vytvářím, se většinou prolínají, vznikají zároveň nebo na sebe navazují. Otiskují se tedy do sebe, jsou si navzájem tiskovou maticí. V muzeu jsou ve vitrínách vystavené nejrůznější výlisky, krabičky a plastové obaly, které jsou mi inspirací pro obrazový cyklus Doba plastová – to jsou tedy také matrice. Krajina, ve které žijeme, se do nás také otiskuje. Tělo je krajina, do které se otiskuje krajina, ve které žijeme. Je velký rozdíl, žijeme-li v jeskyni, v poušti, v paneláku nebo na louce u řeky. Struktura, zdroj a způsob uvažování se do sebe navzájem otiskují.

V anotacích k výstavě se mluví o obrazu jako o systému, v němž se vrství zkušenost, paměť i vizuální realita. Jak tenhle princip funguje při samotném malování?

Myšlenky, podněty a po-

střehy se ve mně hromadí tak dlouho, než se rozhodnu je vypustit na plátno. Z chaosu se rodí tvar. Stejně jako se člověk rodí do společenského systému, tak se i obraz rodí do systému (kultura, doba, cyklus) a také se sám stává systémem. Má-li obraz vzniknout procesem tvorby, musím v určité chvíli přestat plátnu nutit svou představou, začnu mu naslouchat a nechám se vést. Na základě mé zkušenosti, paměti mé i předěšlých generací, na základě vizuální reality, ve které žiji, vzniká v obraze realita nová.

Jak důležitý je pro vás výběr děl při instalaci – snažil jste se spíš ukázat průřez tvorbou, nebo vytvořit jeden silný celek?

I když jsem v instalaci použil také pár obrazů staršího data, na retrospektivu mám snad ještě čas. Nejdůležitější je, aby výstava držela pohromadě myšlenkové, výtvarné i rytmicky. Vznik obrazu je proces s předem danou koncepcí, ale nejistým výsledkem. To samé platí o instalaci výstavy. Je potřeba vnímat prostor a to, jak v něm obrazy fungují a komunikují navzájem. Přenos obrazů z prostředí ateliéru, kde vznikají v určité posloupnosti, která mi ne vždy umožní vidět jejich vzájemné souvislosti, je jeden z důvodů, proč jsou výstavy důležité a přínosné. Odstup přináší nové kontexty i nové rozcestníky.

Tvrdíte, že malba není jen o výsledku, ale jde především o proces. Co je v tom procesu moment, kdy poznáte, že obraz „funguje“?

Často to poznám až zpětně. Kdysi jsem obrazy často přemaloval a ničil dříve, než se mohly zařadit do širšího kontextu. Proto mi toho například moc nezbylo z dob studií na AVU. Dnes,

Obrazy malíře Ondřeje Tkačíka budou v Muzeu na Fojtství k vidění už jen do konce tohoto týdne.

FOTO: DAVID MACHÁČEK

i když s obrazem momentálně nesouzním, dám mu klidně rok, dva, aby se „zabydlel“. Pokud to i pak stále není ono, znovu do něj vstoupím. Bývá to osvobozující moment, kdy vím, že už nemohu nic pokazit. Díky tomu to pak nakonec většinou dopadne dobře.

Jak moc při práci plánujete a rozmyšlíte námět a kompozici dopředu a jak velkou roli hraje intuice?

Bez plánování to nejde. I z technických důvodů. Maluji akrylovými barvami, které relativně rychle zasychají a neumožňují zpětnou korekci. Pouze překrývání, které nebývá vždy esteticky přitažlivé.

Ale moc neskicuji, předem necizeluju představu výsledku. Mám rád, když mě obraz překvapí, když je nakonec jiný, než jsem si původně představoval. Mám rád, když je obraz

chytřejší než já. Intuice založená na zkušenosti hraje zásadní roli.

Na výstavě se objevuje i téma estetiky běžných materiálů. Přitahuje vás spíš „vysoké“ umění, nebo vizuální podněty všedního dne?

Líbí se mi právě práce s přesunem mezi „vysokým“ a „nízkým“, jejich střídání i zámena. Když s tím člověk pracuje záměrně, umožňuje to vyjevit paradoxy a absurditu, stejně jako to například dokáže dobrý vtip.

V jednom starším rozhovoru jsem našel zmínku o tom, že vaše cesta k malbě vedla mimo jiné přes divadlo. Co vám tato zkušenost dala?

Já sám jsem nikdy divadlo nehrál, ale vždy na mě mělo silný, až magický vliv. Odmalíčka jsem poslouchal gramofonové desky V+W a W+H, Divadlo Semafor, Cimrmany. Ke

konci střední školy a začátkem studií na OSU jsem téměř fanaticky vymetal ostravské divadlo. Při studiích na AVU jsme mohli zdarma chodit do Národního divadla, což bych si jinak nemohl dovolit, a bylo skvělé. Jedny z prvních výstav jsem měl v divadelním klubu v Divadle Jiřího Myrona, později jsem vystavoval v Divadle Antonína Dvořáka, které spolu tvoří Národní divadlo moravskoslezské. Má příští výstava bude v Beskydském divadle v Novém Jičíně. Můj vztah ke Kopřivnici je také propojen s přáteli, se kterými jsem sdílel lásku k divadlu. Jezdil jsem na Kopřivku. Výtvarné umění mi ze začátku připadalo podobně magické, ale s tím, jak jsem pronikal do řemesla, kouzlo se začalo vytrácet, i když našťáust úplně nezmizelo. Jsem rád, že nerozumím divadelnímu řemeslu

a můžu si užívat jeho magii. S hůdkou to mám našťáust stejně.

Vedle vlastní tvorby se věnujete i pedagogice. Ovlivňuje výuka vaše uvažování o malbě? Učíte vás kontakt se studenty něco nového o vlastní tvorbě?

Učí mě nezamrznout a neodpojit se od reálného světa. Mám dojem, že věkový rozdíl mezi mnou a studenty roste exponenciálně, nejen rok po roce. Jsem ale vděčný za kontakt s nimi. Nemusím se zmítat v obavách z toho, „co nám to proboha vyrůstá za mládež“, která je horší, než jsme byli my. Není! Jsou fajn. A jelikož učím i na tzv. univerzitě třetího věku na ostravské OSU, vidím, že nejde o věk, ale o nastavení osobnosti. Mí starší studenti jsou neméně mladí a neméně fajn. To mě učí nezamrznout při malbě.

Sledujete, jak na vaše obrazy reaguje publikum, nebo se snažíte to přilíh neřešit?

Máme s přáteli spolek Galerie Červený kostel, který kromě výstav v evangelickém kostele pořádá každoročně jednodenní festival Otevřené ateliéry Hlučín. Říkáme tomu „neformální setkání s uměním rozmanitých forem“. Vždy první sobotu v červnu navštíví můj ateliér desítky lidí a já si s nimi mnoho hodin povídám o tom, co vidí a co je na mě tvorbě zajímavé. Je to skvělá zpětná vazba, kterou každému umělci doporučuji. Malba je osamělý „sport“ a je velmi přínosné slyšet bezprostřední reakce diváků na to, co si myslím, že dělám.

Když se ohlédnete za výstavou Matrice – co byste si přál, aby si z ní návštěvníci odnesli?

Asi nepřekvapí, že bych si přál, aby se do nich co nejvíce otiskla. **David Macháček**

17. března – Proběhne seminář pro pracovníky jídelen o moderním stravování ve školách.
17. března – Na finálovém koncertu v kinosále se rozhodne, kdo z finalistů získá pro letošek titul KopřStar.

Radní rozdělili první letošní individuální dotace sportovcům

Peníze z rozpočtu podpořily nedávné mistrovství v synchronizovaném bruslení, Velkou cenu v plavání nebo aikido.

strana 2

Postupně ožívající Kasárny má oživit originálně pojatá dětská herna

Prostor, který dříve sloužil provozování hazardu, se má v nové podobě otevřít v závěru dubna.

strana 3

Štramberská radnice vytáhla do boje s přemírou cedulí v ulicích, městu má pomoci Veronika Rút

Designerka, která v otázkách veřejného prostoru radí desítkám měst, prezentovala analýzu současného stavu a návrhy změn.

strana 3

Kulturní dům Kopřivnice a všechny jeho organizace mění vizuální identitu

Kromě nového grafického stylu se uživatelé mají brzy dočkat také nových, lépe fungujících webových stránek.

strana 4

Město chce podporovat sběr a třídění odpadů i osvětou, cílem je snížení objemu ukládaného na skládky

Kopřivnice (hod) – Množství odpadů odvezených z města vloni opět vzrostlo. Na území Kopřivnice bylo v roce 2025 vyprodukováno celkem 8 700 tun odpadů, což je v porovnání s předchozím rokem o 149 tun víc. Celkové náklady tak na systém nakládání s odpady dosáhly v loňském roce 30,6 milionu korun, což je v meziročním srovnání o 1 milion víc. Přestože vloni činila odměna od společnosti EKO-KOM za zajištění sběru tříděného odpadu cca 6,4 milionu a byla o 200 tisíc korun vyšší než v roce 2024, samo město muselo do rozpočtu dát na odpady

Celkové náklady na nakládání s odpady vloni přesáhly 30 milionů korun, občané na poplatcích zaplatili přes 14 milionů, město do systému muselo vložit 8 milionů.

téměř o dva miliony korun víc než v roce 2024, a to 8 milionů korun. Doplatek města v přepočtu na 1 občana tak oproti roku 2024 vzrostl o téměř 86 korun na celkovou částku 375,10 korun.

Přestože město má prostor na navýšení poplatku za odpady, který může dle zákona o odpadech činit až 1 200 korun za osobu a rok, zatím tak neučinilo. „Do poplatku za odpady pro obyvatele se započítávají náklady na svoz všech druhů odpadů, dále i provoz sběrného dvora či kompostárny. Firmy, které na území města působí a produkují odpady, si platí tyto služby na základě smluv se svozovou společností, proto se do poplatku za nakládání s odpady pro občany nezapočítávají,“ konstatovala Lucie Kubalcová.

„Nadále budeme pokračovat v podpoře sběru a třídění jednotlivých složek komunálních odpadů, zejména bioodpadu ze sídlištní zástavby, v úpravách veřejných sběrných míst nebo případné úpravě četnosti svozu komunálních odpadů. Samozřejmě budeme také pokračovat v osvětě v odpadovém hospodářství ať už formou kampaní, či pořádání akcí pro děti a širokou veřejnost,“ nastínil plány do budoucna místostarosta Šimíček, jenž má v gesci životní prostředí. (Pokračování na straně 2)

Atletka Adéla Tkáčová obhájila loňský triumf a podruhé v kariéře mezi dospělými a navíc v novém osobním i klubovém rekordu se stala mistryní republiky. Dvacetiletá vícebojačka AKEZu Kopřivnice v Ostravě-Vítkovicích dosáhla i na několik osobních maxim jako například ve vrhu koulí, kde se dostala na 12,26 m. Více na straně 8. FOTO: JAN KUCHARČÍK

Vloni radary zaznamenaly 11 205 překročení rychlosti

Kopřivnice (hod) – Instalace stacionárních radarů na dvou místech v Kopřivnici a jednom v Lubíně zvýšila bezpečnost, řidiči jezdí pomaleji, a chodí jsou tak ve větším bezpečí. Radary v minulém roce zaznamenaly jen 11 205 překročení maximálně povolené rychlosti v obci, což je méně oproti rokem 2022 a 2023, kdy rychlost překročilo 21 991 a 21 894 řidičů. Zajímavostí je to, že na ulici Záhumenní, kde byl instalován první stacionární radar v roce 2018, vloni

nebylo zaznamenáno ani jedno překročení povolené rychlosti.

Druhé měřicí stanoviště vybudovalo město v roce 2019, a to v Lubíně na silnici I/58 a druhé nad benzínkou na ulici Obránců míru. Právě v Lubíně dochází nejvíce k překračování povolené rychlosti, ale ne na příjezdu do obce, ale na výjezdu.

Za osm let zaplatili řidiči, kteří překročili nejvyšší povolenou rychlost, téměř 61 milionů korun. Největší částku

za pokuty město vyinkasovalo v roce 2022, a to 11,1 milionu korun. V roce 2023 to bylo 10,9 milionu, předloni 8,4 milionu korun, což je téměř stejná částka jako v roce 2020 a vloni řidiči za překročení povolené rychlosti zaplatili 6,2 milionu korun. Průměrná výše ukládané pokuty za překročení povolené rychlosti činila do konce roku 2023 činila 500 korun, od roku 2024 až doposud je nejčastěji udělována pokuta ve výši 600 korun. (Pokračování na straně 2)

Jarní prázdniny děti trávil i na táborech

Kopřivnice (pet) – V minulém týdnu měli školáci z novojičín-skočického okresu jarní prázdniny. Odpočinek od školy po dobu jednoho týdne lákal k různým aktivitám, mnozí rodiče však využili možnosti táborů pro své ratolesti, které zajišťoval místní Dům dětí a mládeže. Domeček pro jarní prázdniny nabízel celkem dva tábory, příměstský a druhý, pobytový, na základně v Kletě u Suchdolu nad Odrou.

Příměstský tábor se nesl v duchu dobrodružství Asterixe a Obelixe. „Náš tábor má od každého trošku. Máme tady kreativní chvíli, ale snažíme se to hodně zaměřit i na sport a na venkovní aktivity,“ tekla vedoucí Denisa Černošková. (Pokračování na str. 3)

Účastníci příměstského tábora během minulého týdne stihli mimo jiné i řadu výletů do okolí. FOTO: DENISA ČERNOŠKOVÁ

Radnice a hejtmanství se dohodly na úpravě prostoru pod průmyslovkou

Kopřivnice (dam) – Zastupitelé schválili na únorovém zasedání uzavření memoranda o spolupráci s Moravskoslezským krajem, které má připravit podmínky pro budoucí úpravy prostoru mezi budovami střední školy a vyšší odborné školy a krytého bazénu. Dokument nastavuje základní rámec společného postupu při přípravě projektu, který má zlepšit dopravní dostupnost, rozšířit parkování a celkově proměnit tuto část Husovy ulice.

Spolupráce města a kraje má pomoci vyřešit dlouhodobý problém s komplikovaným zajištěním autobusů, nedostatkem parkovacích míst i nevyhovujícím stavem veřejných ploch. Nutné úpravy komplikuje vlastnická struktura pozemků. Většina ploch totiž patří kraji, zatímco komunikace spravuje město.

Projekt počítá s vybudováním nové

cesty pro zásobování školy, s úpravou příjezdu autobusů včetně zastávek a obratiště, s rozšířením parkování pro školu i návštěvníky bazénu a revitalizací veřejného prostoru v okolí školy. Součástí budou i nutné přeložky technické infrastruktury. Uzavřené memorandum nejen formálně stvrzuje ochotu obou stran postupovat společně, ale stanovuje základní rozdělení rolí. Město se zavázalo zajistit zpracování studie a projektové dokumentace a následně se společně s krajem podílet na výběru zhotovitele stavby. Z hlediska financování má město hradit výstavbu komunikací a zastávek pro autobusy, nových parkovacích míst a souvisejících přeložek inženýrských sítí. Součástí projektu má být také vyčlenění parkovacích stání pro potřeby školy v době výuky.

(Pokračování na straně 3)

Kulturní dům mění vizuální identitu, má nová loga i speciální font

Koprivnice (dam) – Kulturní dům Koprivnice postupně zavádí novou vizuální identitu a zároveň modernizuje své webové stránky. Změny se netýkají jen loga nebo barev, ale zasahují do celého způsobu, jakým kulturní příspěvková organizace města bude komunikovat s veřejností od plakátů přes sociální sítě až po online prodej vstupenek.

„Dosavadní logo používáme od roku 2012 a postupně se začalo používat různé, bez jednotného systému a navíc nebylo prakticky použitelné pro současné potřeby,“ vysvětluje redesign ředitelka Kulturního domu Koprivnice Michaela Sekerášová s tím, že nový vizuální styl má sjednotit vizuální podobu kulturního domu nejen tvářící organizace, ale má ji více propojit s vizuální identitou města.

Základním grafickým prvkem, který začne kulturní dům využívat, jsou graficky pojatá písmena tvořící zkratky všech organizací fungujících pod hlavičkou kulturního domu. Ty tvoří kostičky nebo dlaždice z poměrně malých písmen. Tento prvek odkazuje jak na město samotné, tak na princip skládky kultury z různých oborů a aktivit. „Snažili jsme se najít co nejjednodušší systém, který bude snadno použitelný a přitom výrazný. Dlaždice se ukázaly jako ideální základ, protože z nich lze skládat různé tvary i sdělení,“ popisuje autor vizuální identity Petr Čaník ze studia Plus

Design & Marketing, které proměnu komunikace KDK zpracovává.

Součástí nové identity je i originální grafický font vytvořený přímo pro kulturní dům. Ten není určený primárně k běžnému psaní, ale slouží jako výrazný vizuální prvek v pozadí plakátů, na webu nebo v tiskovinách. Doplněn je standardními písmeny pro nadpisy a texty. Každá součást organizace jako kino, muzeum, knihovna či informační centrum bude mít vlastní barevné i tvarové řešení, vycházející ze stejného „dlaždicového“ systému.

Součástí proměny je i postupná modernizace webových stránek. Některé už v novém vizuálu fungují – například Lašské muzeum nebo Muzeum Fojtství. V dalších měsících budou následovat stránky informačního centra, knihovny a nakonec i hlavní web kulturního domu. „Ci-

lem je, aby se všechny služby propojily pod hlavní doménu kdk.cz, odkud se návštěvníci snadno prokliknou na jednotlivé části organizace. Samostatné domény ale zůstávají zachované. Chceme, aby lidé nemuseli složité hledat, kam patří kino, muzeum nebo kultura. Na jednom místě uvidí všechno a vyberou si, co je zajímavé,“ říká Michaela Sekerášová.

Proměna webu neprobíhá jen po grafické stránce. Kulturní dům zároveň zavádí nový digitální systém, který má výrazně zjednodušit práci s informacemi o akcích. Dosud se totiž údaje o programu často několikrát přepisovaly – na web, do plakátů, do měsíčního programu i na sociální sítě, což zvyšovalo riziko chyb. „Jeď chceme mít jedno místo, kam se data zadají. Odtud se pak automaticky přenesou na web, do tiskovin i do gra-

fických šablon,“ popisuje Čaník. Systém dokáže obsah přenášet například do předem připravených šablon plakátů, které pracovníci kulturního domu už jen zkontrolují či jednoduše upraví. Výsledkem má být rychlejší příprava materiálů, menší chybovost a jednotný vzhled. Nový vizuální styl se postupně promítne také do orientačního systému v budově, popisek na dveřích, hlavičkových papířích, šablon pro sociální sítě nebo tiskovin. Některé prvky už má veřejnost možnost vidět, například plakáty, kulturní program či web kina. Další budou přibývat postupně. „Je to proces, a změny zavádíme po částech. Kompletně bychom chtěli mít hotovo zhruba do poloviny roku,“ doplňuje ředitelka KDK s tím, že náklady na vytvoření vizuální identity se pohybují kolem 60 tisíc korun.

Kvarteto Notimers veze do muzea barbershop

Koprivnice (dam) – Hala místního Muzea nákladních automobilů Iatra se dnes večer znovu zaplní hudbou. Od 18 hodin bude totiž hostit koncert barbershopového kvartetu NoTimers. Návštěvníci se mohou těšit na specifickou muziku, která je, jak tvrdí členové souboru, „nasmrádlá jazzem“ a stavi na typických harmoniích.

Jak uvedl člen kvartetu Dušan Brus, koncert bude postaven čistě na barbershopovém stylu, tedy na čtyřhlasé a cappella harmonii s bohatými akordy, čas-tými změnami tónin a působivými závery skladeb. „Budeme zpívat úpravy skladeb od dvacátých let dvacátého století po současnost. Drtivá většina věcí bude z našl vloni vydané desky Ve tmě dál,“ prozradil Dušan Brus.

Volba muzejního prostoru není podle NoTimers samoúčelná. Kvartet si akustiku haly již vyzkoušel a prostředí jej nadchlo. Velkými industriálními prostory podle nich nabídnou zajímavý zvuk i nevědní atmosféru. Koncert bude sice ležce přízvučen, základ však zůstane v přirozené akustice a čistě práci s lidským hlasem.

NoTimers vystupují od roku 2013 a jsou v současnosti nejdelší fungujícími barbershopovým kvartetem v České republice. Vznikli z muzické sekce novojičínského Smíšeného komorního sboru Ondřeáek a postupně si vybudovali pevné místo na domácí vokální scéně. Kvartet tvoří Dušan Brus (tenor), Jan Hána (bas), Tomáš Hřha (hlavní melodie – lead) a Daniel Pospěch (baryton).

Ondřej Tkačík: Na základě zkušeností, paměti a vizuální reality utváří v obrazech novou realitu

Koprivnice – Už jen do konce týdne budou v podkrovní Muzea Fojtství viset obrazy malíře Ondřeá Tkačíka. Původem ostravský výtvarník zkoumá vztah obrazu, paměti, prostoru a osobní zkušenosti. V rozhovoru, který má být zároveň pozvánkou k návštěvě výstavy na poslední chvíli, mluví o tom, jak chápe samotný pojem „matrice“, které daly jeho koprivnické výstavě název, i o tom, jakou roli hraje intuice a proč je pro něj malba především procesem.

Výstava na Fojtství nese název Matrice. Co pro vás to slovo znamená v kontextu malby – je to spíš struktura, zdroj obrazu, nebo způsob uvazování?

Slovo matrice má pro mě v kontextu výstavy v Muzeu Fojtství několik významů. Obrazy, které maluji, jsou otiskem toho, co se ve vědomé i nevědomé rovině otisklo do mě. Matrice jsem tedy já. Obrazové cykly, které vytvářím, se většinou prolínají, vznikají zároveň nebo na sebe navazují. Otiskují se tedy do sebe, sou si navzájem tiskovými maticí. V muzeu jsou ve vitríničky vystavené nejruznější výřisky, krabičky a plastové obaly, které jsou mi inspirací pro obrazový cyklus Doba plastová – to jsou tedy také matrice. Krajina, ve které žijeme, se do nás také otiskuje. Tělo je krajina, do které se otiskuje krajina, ve které žijeme. Je velký rozdíl, žijeme-li v jeskyni, v poušti, v paneláku nebo na louce u řeky. Struktura, zdroj a způsob uvazování se do sebe navzájem otiskují.

V anotacích k výstavě se mluví o obrazu jako o systému, v němž se vrství zkušenost, paměť i vizuální realita. Jak tenhle princip funguje při samotném malování?

Myšlenky, podněty a po-

střehy se ve mně hromadí tak dlouho, než se rozhodnu je vypustit na plátno. Z chaosu se rodí tvar. Stejně jako se člověk rodí do společenského systému, tak se i obraz rodí do systému (kultura, doba, cyklus) a také se sám stává systémem. Má-li obraz vzniknout procesem tvorby, musím v určité chvíli přestat plátno nutit svou představou, začnu mu naslouchat a nechám se vést. Na základě mé zkušenosti, paměti mé i předěšlých generací, na základě vizuální reality, ve které žiji, vzniká v obraze realita nová.

Jak důležitý je pro vás výběr děl při instalaci – snažil jste se spíš ukázat průřez tvorbou, nebo vytvořit jeden silný celek?

I když jsem v instalaci použil také pár obrazů staršího data, na retrospektivu mám snad ještě čas. Nejdůležitější je, aby výstava držela pohromadě myšlenkově, výtvarně i rytmicky. Vznik obrazu je proces s předem danou koncepcí, ale nejistým výsledkem. To samé platí o instalaci výstavy. Je potřeba vnímat prostor a to, jak v něm obrazy fungují a komunikují navzájem. Přenos obrazů z prostředí atelieru, kde vznikají v určité posloupnosti, která mi ne vždy umožní vidět jejich vzájemně souvislosti, je jeden z důvodů, proč jsou výstavy důležité a přínosné. Odstup přináší nové kontexty i nové rozcestníky.

Tvrdíte, že malba není jen o výsledku, ale jde především o proces. Co je v tom procesu moment, kdy poznáte, že obraz „funguje“?

Často to poznám až zpětně. Když jsem obrazy často přemalovával a ničil dřívě, než se mohly zařadit do širšího kontextu. Proti mi toho například moc nebylo z dob studií na AVU. Dnes,

Obrazy malíře Ondřeá Tkačíka budou v Muzeu na Fojtství k vidění už jen do konce tohoto týdne. FOTO: DAVID MACHÁČEK

i když s obrazem momentálně nesouzním, dám mu klidně rok, dva, aby se „zabydlel“. Pokud to i pak stále není ono, znovu do něj vstoupím. Bývá to osvobozující moment, kdy vím, že už nemohu nic pokazit. Díky tomu to pak nakonec většinou dopadne dobře.

Jak moc při práci plánujete a rozmyšlíte námět a kompozici dopředu a jak velkou roli hraje intuice?

Bez plánování to nejde. I z technických důvodů. Maluji akrytovými barvami, které relativně rychle zasychají a neumožňují zpětnou korekci. Pouze překryvání, které nebývá vždy esteticky přitažlivé.

Ale moc neskicuju, předem necizeluju představu výsledku. Mám rád, když mě obraz překvapí, když je nakonec jiný, než jsem si původně představoval. Mám rád, když je obraz

chytřejší než já. Intuice založená na zkušenosti hraje zásadní roli.

Na výstavě se objevuje i téma estetiky běžných materiálů. Přitahuje vás spíš „vysoké“ umění, nebo vizuální podněty všedního dne?

Líbí se mi právě práce s přesunem mezi „vysokým“ a „nízkým“, jejich střídání i zámena. Když s tím člověk pracuje záměrně, umožňuje to vyjetí paradoxy a absurditu, stejně jako to například dokáže dobrý vtip.

V jednom starším rozhovoru jste našel zmínku o tom, že vaše cesta k malbě vedla mimo jiné přes divadlo. Co vám tato zkušenost dala?

Já sám jsem nikdy divadlo nehrál, ale vždy na mě mělo silný, až magický vliv. Odmalicka jsem poslouchal gramofonové desky V+V a W+H, Divadlo Semafor, Cimrmany. Ke

konci střední školy a začátkem studií na OSU jsem téměř fanaticky vymetal ostravská divadla. Při studiích na AVU jsme mohli zdarma chodit do Národního divadla, což bych si jinak nemohl dovolit, a bylo skvělé. Jedny z prvních výstav jsem měl v divadelním klubu v Divadle Jiřh Myrona, později jsem vystavoval v Divadle Antonína Dvořáka, které spolu tvoří Národní divadlo moravskoslezské. Má příští výstava bude v Beskydském divadle v Novém Jičíně. Můj vztah ke Koprivnici je také propojen s přáteli, se kterými jsem sdílel lásku k divadlu. Jezdíl jsem na Koprívku. Výtvarné umění mi ze začátku připadalo podobně magické, ale s tím, jak jsem pronikal do řemesla, kouzlo se začalo vytrácet, i když našťastá úplně nezmezlo. Jsem rád, že neruším divadelnímu řemeslu

a můžu si užívat jeho magii. S hudbou to mám našťastě stejné.

Vedle vlastní tvorby se věnujete i pedagogice. Ovlivňuje výuka vaše uvazování o malbě? Učí vás kontakt se studenty něco nového o vlastní tvorbě?

Učí mě nezamrznout a neodpojit se od reálného světa. Mám dojem, že věkový rozdíl mezi mnou a studenty roste exponenciálně, nejen rok po roce. Jsem ale vděčný za kontakt s nimi. Nemusím se zmiňvat v obavách z toho, „co nám to proboha vyrůstá za mládež“, která je horší, než jsme byli my. Nem! Jsou fajn. A jelikož učím i na tzv. univerzitě třetího věku na ostravské OSU, vidím, že nejde o věk, ale o nastavení osobnosti. Mí starší studenti jsou neméně mladí a neméně fajn. To mě učí nezamrznout při malbě.

Sledujete, jak na vaše obrazy reaguje publikum, nebo se snažíte o příliš neřešit?

Máme s přáteli spolek Galerie Cervený kostel, který kromě výstav v evangelickém kostele pořádá každoročně jednodenní festival Otevřeného atelieru Hlučín. Říkáme tomu „neformální setkání s uměním rozmanitých forem“. Vždy první sobotu v červnu navštíví můj atelier desítky lidí a já s nimi mnoho hodin povídám o tom, co vidí a co je na mě tvorbě zajímavé. Každému zpětná vazba, kterou každému umělci doporučuji. Malba je osamělý „sport“ a je velmi přínosné slyšet bezprostřední reakce diváků na to, co si myslím, že dělám.

Když se ohlédnete za výstavou Matrice – co byste si přál, aby si z ní návštěvníci odnesli?

Asi nepřekvapí, že bych si přál, aby se do nich co nejvíce otiskla. David Macháček